

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové v právní věci žalobce **Z. K.**, bytem v B. u J., zastoupeného Mgr. Viktorem Klímou, advokátem se sídlem v Praze 1, Melantrichova 477/20, proti žalovanému **Magistrátu hlavního města Prahy**, se sídlem v Praze 1, Mariánské nám. 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného správního úřadu ze dne 18. 8. 2014, č. j. MHMP 1187814/2014

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 18. 8. 2014, jímž bylo zamítnuto žalobcem podané odvolání a potvrzeno usnesení Úřadu městské části Praha 22, odboru výstavby, ze dne 9. 4. 2014, č. j. P22 2725/2014/ OV/ 04, kterým bylo rozhodnuto o tom, že žalobce není účastníkem územního řízení o umístění stavby nazvané „JEZERA UHRÍNĚVES II – obytný areál 43 rodinných domů v katastrálním území Uhříněves a Křeslice“.

Žalobce v podané žalobě namítl, že pochybení žalovaného správního úřadu spatřuje nejen v nesprávném právním a skutkovém posouzení celé věci, ale zejména v zásadních procesních pochybeních správního úřadu I. stupně, čímž bylo zasaženo do práv žalobce a hrozí bezprostřední zásah do jeho vlastnických práv. Napadené rozhodnutí je podle přesvědčení žalobce navíc nepřezkoumatelné, neboť se nevypořádává se všemi žalobcem tvrzenými a podstatnými skutečnostmi.

Žalobce v podané žalobě zrekapituloval průběh předcházejícího správního řízení, v němž společnost PT Development, s. r. o, požádala Úřad městské části Praha 22, odbor výstavby, o vydání rozhodnutí o umístění předmětné stavby. Žalobce se dne 29. 3. 2014 shodou okolností seznámil na elektronické úřední desce Městské části Praha – Křeslice s oznámením o zahájení územního řízení, následně zjistil, že dne 6. 4. 2014 se toto oznámení již na elektronické úřední desce Městské části Praha - Křeslice nenachází, přestože mělo být zveřejněno až do dne 11. 4. 2014. Proto požádal starostu Úřadu městské části Praha - Křeslice podle ustanovení zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, o poskytnutí informace, proč nebyla dodržena avizovaná patnáctidenní lhůta ke zveřejnění. Na tuto žádost bylo žalobci sděleno, že oznámení bylo z vývěsky Úřadu městské části Praha - Křeslice snato po upozornění zástupce Městské části Praha 22 o tom, že oznámení není podle stavebního zákona určeno ke zveřejnění na úředních deskách, nýbrž se doručuje účastníkům řízení a dotčeným orgánům jednotlivě. Žalobce se poté dostavil na odbor výstavby Úřadu městské části Praha 22 a požádal o možnost nahlížet do spisu k žádosti o vydání územního rozhodnutí pro předmětnou stavbu s odůvodněním, že se považuje za účastníka tohoto územního řízení. K tomu předložil kopii podání ze dne 3. 4. 2014, jímž oznámil úřadu své účastenství v předmětném řízení, nicméně Úřad městské části Praha 22 rozhodnutím ze dne 9. 4. 2014 rozhodl o tom, že žalobce není účastníkem řízení v územním řízení na předmětnou stavbu.

Žalobce v podané žalobě namítl nepřezkoumatelnost rozhodnutí, spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí podle ustanovení § 76 odstavec 1 písm. a) soudního řádu správního, neboť v napadeném rozhodnutí chybí zcela nebo částečně všechny náležitosti, upravené ustanovením § 68 odstavec 3 správního řádu, zejména vypořádání se s námitkami, vznesenými žalobcem coby účastníkem řízení, podklady pro vydání rozhodnutí a úvahy, kterými se správní úřad řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů.

Žalobce v podané žalobě namítl, že je vlastníkem celkem 48 pozemků zapsaných na listu vlastnictví č. 131 v katastrálním území Křeslice v obci Praha. Na některých z těchto pozemků se nacházejí stavby, jako jsou areál vodovodu Petrovice, studny s pitnou vodou, budova čerpací stanice pitné vody, nedokončená a nezkolaudovaná třetí stavba základny stavební výroby Uhříněves – retenční nádrž včetně lapače hrubých nečistot a čerpací stanice. V těsné blízkosti pozemků žalobce se nachází rovněž historická obytná nemovitost č. p. 39, která je součástí tohoto území již několik set let. Přes tyto pozemky ve vlastnictví žalobce a v jejich bezprostřední blízkosti protéká drobný vodní tok Dobrá voda, do nějž již v současné době nárazově vtékají odpadní vody z příkopu neznámého původu. Lokalita Uhříněves - Jezera, kde má být umístěna předmětná stavba, je podle současného územního plánu vymezena jako záplavové území. Již současný odtok odpadních vod z čerpací stanice odpadních vod č. 4 je podle názoru žalobce nutno pokládat za protiprávní stav. Při odvedení a odvodnění z pozemků stavebníka nepochybně dojde k dalšímu výraznému přítoku nežádoucího množství vody na pozemky žalobce, když i jen z tohoto důvodu této jednotlivé skutečnosti je účastenství žalobce v daném územním řízení nesporné. V projektové dokumentaci ke stavbě není dostatečným způsobem řešeno odvodnění pozemků stavebníka a stavby, v důsledku čehož bude odvodnění stavby zcela nepopíratelně realizováno přes pozemky ve vlastnictví žalobce, které leží mezi stavbou a potokem Botič, do kterého mají být vody odváděny, čímž dojde k jejich zásadnímu znehodnocení a tím i k přímému dotčení vlastnických práv žalobce. K těmto vzneseným námitkám se odvolací správní úřad v odůvodnění napadeného rozhodnutí omezil na obecný poukaz na blíže nespecifikovanou původní zprávu projektové dokumentace, ve které snad má být odvod dešťových vod podrobně popsán, přičemž se nevypořádal ani s jednou z námitek, vznesených žalobcem,

čímž zatížil své rozhodnutí nezákonností a nepřezkoumatelností, spočívající v nedostatku důvodu rozhodnutí a celá citovaná část odůvodnění se navíc příčí racionálnímu uvažování.

Z ustálené judikatury správních soudů přitom vyplývá, že z odůvodnění rozhodnutí musí být srozumitelné, proč správní úřad považuje námitky účastníka za liché, mylné, nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné anebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle jaké právní normy správní úřad rozhodl a jakými úvahami se při hodnocení důkazů řídil. Žalobce poukázal na to, že pouhé souhlasné stanovisko dotčeného orgánu státní správy automaticky nemůže být zárukou toho, že vlastnické právo žalobce nebude předmětnou stavbou dotčeno. Srážkové vody ze stavby budou odváděny stávajícím příkopem do vodního toku Dobrá voda, včetně 43 přípojek, odvádějících srážkové vody ze střech jednotlivých rodinných domů, což je nepochybně skutečnost, která může ovlivnit vodní poměry. Odvod srážkových vod do vodního toku Dobrá voda tak znamená přímé dotčení vlastnických práv žalobce a o jeho účastenství v řízení tak nemůže být pochyb.

Žalobce namítl, že to, zda jsou či nejsou pozemky žalobce v přímém sousedství stavby, je podle nálezu Ústavního soudu, publikovaného pod číslem 96/2000 ve Sbírce zákonů, tím hlediskem, na němž při posuzování účastenství nadále naprosto nezáleží, tedy se jím správní úřad neměl vůbec zabývat. Rozhodujícím kritériem posuzování okruhu účastníků řízení podle stavebního zákona tak již není jen a pouze společná hranice pozemků, ale skutečné přímé dotčení práv vlastníka. V daném případě odvolací správní úřad na dostatečné posouzení účastenství zcela rezignoval, nenařídil ústní jednání, neprovedl místní šetření a mechanicky postavení účastníků řízení podle ustanovení § 85 stavebního zákona přiznal výhradně pouze vlastníkům pozemků se společnou hranicí. Takový postup shledal žalobce nesprávný, nezákonný a v rozporu s ústavně chráněným právem vlastnickým podle Listiny základních práv a Ústavy České republiky.

Žalobce v podané žalobě dále poukázal na to, že samotný způsob doručování pouze jednotlivě a nikoli rovněž veřejnou vyhláškou podle ustanovení § 144 správního řádu je v přímém rozporu s Úmluvou o přístupu k informacím, s účastí veřejnosti na rozhodování a přístupu k právní ochraně v záležitostech životního prostředí podle Aarhuské úmluvy, vyhlášené pod číslem 124/2004 Sb. ve Sbírce mezinárodních smluv, kterou je Česká republika vázána. S ohledem na článek 6 odstavec 2 Aarhuské úmluvy a judikaturu Ústavního soudu České republiky a Nejvyššího správního soudu žalobce zastává názor, že správní úřad prvního stupně měl povinnost doručovat účastníkům stavebního řízení jak jednotlivě, tak rovněž veřejnou vyhláškou, aby měli možnost se o svém účastenství dozvědět i ti, které správní úřad coby účastníky opomněl, jelikož pouze jednotlivé doručení nelze v souladu s požadavky Aarhuské úmluvy považovat za účinné, včasné ani přiměřené poskytnutí informací dotčené veřejnosti.

Žalovaný ve vyjádření v podané žalobě uvedl, že způsob doručování v územním řízení se změnil novelou zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění zákona č. 350/2012 Sb., kterým se mění předmětný zákon a některé související zákony tak, že byl zrušen způsob doručování účastníkům řízení podle ustanovení § 85 odstavec 2 stavebního zákona veřejnou vyhláškou. V řízeních, zahájených po datu 1. 1. 2013, se doručuje i těmto účastníkům jednotlivě, pokud stavební zákon či správní řád nestanoví postup odlišný. V nyní posuzované věci se nejednalo o řízení, jehož podkladem bylo posouzení vlivů na životní prostředí (EIA), zjišťovací řízení a nejednalo se ani o řízení s velkým počtem účastníků.

Stavební úřad i žalovaný odvolací správní úřad se zabývaly rovněž věcnou námitkou žalobce o tom, že stavebník bude dešťovou vodu likvidovat přes pozemky žalobce. Žalovaný souhlasí s názorem žalobce, že pojem „sousední pozemek“ lze definovat jako každý pozemek, který může být stavbou přímo dotčen, tedy nikoli jen tzv. pozemek mezující. Žalovaný však dospěl k závěru, že žalobce není účastníkem daného řízení nikoli jen z důvodu vzdálenosti od stavby, ale zejména z důvodu řešení odvádění srážkových vod v projektové dokumentaci. Z navrhovaného technického řešení je zřejmé, že srážkové vody budou odváděny takovým způsobem, který přímé dotčení vlastnických práv žalobce vylučuje. Způsob řešení je uveden jak v odůvodnění usnesení stavebního úřadu, tak v odůvodnění rozhodnutí o odvolání žalovaného a proto žalovaný odvolací správní úřad na tato odůvodnění obou správních aktů v plné míře odkázal.

Žalovaný dále poukázal na skutečnost, že předmětné řízení, v němž se žalobce domáhá účastenství, bylo zastaveno usnesením stavebního úřadu ze dne 20. 11. 2014, č. j. P22 10168/2014 OV O4, z důvodu nesplnění výzvy k doplnění podání, vydané dne 5. 6. 2014. Usnesení o zastavení řízení v době sepsání vyjádření k podané žalobě dosud nenabýlo právní moci.

Městský soud v Praze vyrozuměl dne 13. 2. 2015 podle ustanovení § 34 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s. ř. s.) o probíhajícím řízení osoby, které mohou ve věcech správního soudnictví uplatňovat svá práva osob zúčastněných na řízení. Jedná se o osoby, které byly přímo dotčeny ve svých právech a povinnostech vydáním napadeného rozhodnutí nebo mohou být přímo dotčeny zrušením takového rozhodnutí nebo vydáním podle návrhu výroku rozhodnutí soudu a výslovně oznámí, že budou v řízení práva osob zúčastněných nařízení uplatňovat. Na výzvu soudu ze dne 13. 2. 2015, č. j. 11A 174/2014 - 55, žádná z osob právo účasti na daném soudním řízení neuplatnila.

Ze spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním úřadem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:

Dne 4. 2. 2013 podala společnost PT Development, s. r. o., u odboru výstavby Úřadu městské části Praha 22 žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby, nazvané „Jezera Uhříněves II – obytný areál“ obsahující celkem 43 rodinných domů včetně dopravně technické infrastruktury, to vše na v žádosti vyjmenovaných pozemcích v katastrálním území Uhříněves a Křeslice.

Opatřením ze dne 18. 3. 2014 stavební úřad zahájil územní řízení a toto oznámení sdělil známým účastníkům řízení a dotčeným orgánům veřejné správy.

Dne 7. 4. 2014 obdržel stavební úřad podání žalobce, kterým se přihlásil do zahájeného územního řízení s tím, že rozhodnutím mohou být přímo dotčena jeho vlastnická práva k pozemkům a stavbám na nich, které se nacházejí jihozápadním směrem od pozemků stavebníka. Namítal zejména skutečnost, že v projektové dokumentaci není řešeno dostatečným způsobem odvodnění pozemků a budoucích staveb a je více než pravděpodobné, že toto odvodnění těchto staveb bude ve skutečnosti realizováno přes jeho pozemky a tím dojde k jejich znehodnocení

Stavební úřad usnesením ze dne 9. 4. 2014 rozhodl o tom, že žalobce není účastníkem územního řízení, týkajícího se uvedené stavby. Proti uvedenému usnesení podal žalobce

včasné odvolání, v němž namítal obsahově stejné důvody, které uvedl již ve svém podání, jímž se přihlásil do řízení a pro které považuje své účastenství na řízení za důvodné.

O podaném odvolání rozhodl žalovaný odvolací správní úřad žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 18. 8. 2014, odvolání žalobce zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil se závěrem, že pokud se odvolatel považuje za účastníka územního řízení podle ustanovení § 85 odstavec 2 písm. b) stavebního zákona, pak stavební úřad ve svém rozhodnutí řádně a dostatečně odůvodnil, proč nelze považovat odvolatele za účastníka řízení s tím, že nejbližší pozemky v jeho vlastnictví jsou vzdáleny zhruba 460 metrů od plánované zástavby, že z dokumentace nevyplývá možnost, že by stavebník na těchto pozemcích likvidoval srážkové vody ze svých pozemků a staveb a z toho důvodu dospěl k závěru, že vlastnická práva žalobce nemohou být rozhodnutím přímo dotčena. Odvolací správní úřad v odůvodnění napadeného rozhodnutí poukázal na to, že pozemky odvolatele nejsou v přímém sousedství pozemků stavby, množství vody vypouštěné do potoka Dobrá voda (ten není součástí pozemků) má vlastník pozemků, na nichž se nacházejí koryta vodních toků, povinnost strpět a musí dále strpět na svém pozemku přirozené koryto vodního toku, takže podle předložené zprávy hydrotechnického posouzení budou tyto vody tak malého rozsahu, že nemůže dojít k zatopení pozemků odvolatele. Žalovaný odvolací správní úřad poukázal na řešení odvodu dešťových vod podle průvodní zprávy stavební technické dokumentace a odkázal na souhlasné stanovisko ke stavbě, vydané správcem toku – odborem městské zeleně a odpadového hospodářství Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 2. 8. 2013. Žalovaný odvolací správní úřad uzavřel, že navrhované řešení akumulací dešťových vod do nádrže a postupným vypouštěním do uvedeného drobného toku je možné, správce vodního toku s tímto řešením souhlasí a proto z uvedených skutečností nevyplývá, že by odvodnění pozemků a budoucích staveb na nich mělo mít vliv na pozemky ve vlastnictví odvolatele.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními úřady obou stupňů z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadených rozhodnutí (ustanovení § 75 s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že žádný z účastníků řízení výslovně nepožádal o nařízení ústního jednání, vyjádřili tím žalobce i žalovaný správní úřad souhlas se zamýšleným postupem soudu rozhodnout ve věci samé bez nařízení ústního jednání. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze postupoval podle ustanovení § 51 odstavec 1 s. ř. s. a o podané žalobě rozhodl, aniž ústní jednání nařizoval. Věc soud posoudil takto:

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení pravomocného rozhodnutí žalovaného odvolacího správního úřadu, kterým bylo rozhodnuto o tom, že žalobce není účastníkem územního řízení o umístění stavby nazvané „JEZERA UHŘÍNĚVES II – obytný areál 43 rodinných domů v katastrálním území Uhříněves a Křeslice“.

Žalobce ve stěžejní žalobní námitce poukázal na to, že pochybení žalovaného správního úřadu spatřuje nejen v nesprávném právním a skutkovém posouzení celé věci, když napadené rozhodnutí je podle jeho přesvědčení nepřezkoumatelné, neboť se nevypořádává se všemi žalobcem tvrzenými a podstatnými skutečnostmi.

Soud vycházel z následující právní úpravy:

Podle ustanovení § 85 zákona č. 186/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen stavební zákon), jsou účastníky územního řízení žadatel, obec, na jejímž území má být požadovaný záměr uskutečněn, vlastník pozemku nebo stavby, na kterých má být požadovaný záměr uskutečněn, není-li sám žadatelem, nebo ten, kdo má jiné věcné právo k tomuto pozemku nebo stavbě, osoby, jejichž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být územním rozhodnutím přímo dotčeno, osoby, o kterých tak stanoví zvláštní právní předpis. Účastníky řízení nejsou nájemci bytů, nebytových prostor nebo pozemků.

V daném případě může být účastník řízení v řízení o umístění předmětné stavby účastníkem ve smyslu citovaného ustanovení jako osoba, jejíž vlastnické právo k sousedním pozemkům může být územním rozhodnutím přímo dotčeno. Rozhodující je tedy posouzení, zda žalobce je vlastníkem sousedních pozemků a zda může být jeho vlastnické právo územním rozhodnutím přímo dotčeno.

Ústavní soud v nálezu ze dne 22. 3. 2000, sp. zn. Pl. ÚS 19/99, publikovaném pod č. 96/2000 Sb., upřednostnil široké pojetí pojmu „soused“, kdy nemá být zákonem pevně uzavřen okruh těch osob, které se účastenství domáhají s odkazem na vlastnická nebo jiná práva k sousedním pozemkům a stavbám na nich. Jakkoli lze tomuto záměru rozumět, nelze z pohledu Ústavního soudu pominout, že uzavřená legální definice, absolutně vylučující možnost pojmout za účastníky řízení i vlastníky jiných sousedních pozemků než pozemků majících společnou hranici s pozemkem, který je předmětem řízení (tedy i vlastníky pozemků "za potokem", "za cestou", "za zjevně bagatelním co do výměry vklíněným pozemkem ve vlastnictví jiné osoby"), jejichž práva mohou být v řízeních dotčena, omezuje prostor pro správní uvážení správních orgánů tam, kde je zjevné, že i přes neexistenci společné hranice mohou být práva "nemezujícího" souseda dotčena.

Dále Ústavní soud uvedl, že si je vědom možných interpretačních problémů v tom směru "až kam" - do jaké šíře či vzdálenosti - mohou tzv. sousední pozemky, pokud nebude platit podmínka společné hranice, sahát. Nezbyvá však než konstatovat, že posouzení této otázky bude vždy věcí individuálních případů (zřejmě s přihlédnutím k povaze zamyšlených staveb a z ní plynoucích možných nežádoucích dopadů), a to jak na úrovni rozhodovací praxe stavebních úřadů, tak na úrovni rozhodování o přezkoumávání těchto rozhodnutí v rámci správního soudnictví. Samotná náročnost takového posuzování nemůže však být dostatečným důvodem pro postup opačný, který by spočíval (a tak tomu *de lege lata* je) v koncipování legální definice, která nebude sice činit žádné interpretační problémy, nicméně její existence, jak již shora uvedeno, může zužovat prostor pro ochranu ústavně zaručených práv.

Z uvedeného proto plyne, že účastníkem řízení tedy bude soused pouze v případě, že jeho vlastnické nebo jiné věcné právo k pozemku nebo stavbě může být územním rozhodnutím přímo dotčeno, a to vzhledem k velikosti stavebního pozemku a umístění stavby na něm, tzv. odstupovým vzdálenostem, rozměrům stavby, účelu jejího užívání a podobně. Přímým dotčením lze nepochybně rozumět především dotčení stíněním, hlukem, prachem, pachem, zápachem, kouřem, vibracemi, světlem a podobně, tj. různými imisemi. Těmi se obecně rozumí výkon vlastnického práva, kterým se s ohledem na konkrétní okolnosti neoprávněně zasahuje do cizího vlastnického nebo jiného práva nad míru přiměřenou poměrům. Přímým dotčením sousedních nemovitostí bude i jejich dotčení zvýšenou intenzitou dopravy v místě stavby vzhledem k jejímu účelu. Podmínkou účastenství přitom není, aby bylo námitkám vyhověno, ale postačuje pouhá možnost dotčení

práva. Stavební úřady jsou povinny zkoumat, zda jsou tvrzeny skutečnosti, jež zakládají účastenství dané osoby v řízení, a shledají - li, že tomu tak je, musí věcně tyto námitky projednat (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2008, č. j. 1As 80/2008 – 68, dostupný na www.nssoud.cz). Tento výklad je tak založen na ústavně konformní interpretaci obecných právních pojmů, obsažených v ustanovení § 85 odstavec 2 stavebního zákona.

Co se týče otázky přímé dotčenosti účastníka řízení, je nesporné, že zajištění odvodu dešťových vod ze zamýšlených staveb je možné realizovat několika způsoby. Jak vyplývá z odůvodnění rozhodnutí žalovaného odvolacího správního úřadu, stavební úřad ve svém rozhodnutí řádně a dostatečně odůvodnil, proč podle jeho názoru nelze považovat žalobce za účastníka řízení. Závěr správních úřadů v této věci o tom, že žalobci právo účastenství na řízení nesvědčí, vychází ze zjištění stavebního úřadu, že nejbližší pozemky ve vlastnictví žalobce jsou vzdáleny necelých pět set metrů od plánované zástavby. Takový údaj sám o sobě ještě neznamená, že jde o správné a dostačující posouzení otázky sousedství žalobce ve smyslu výše uvedené judikatury, nicméně správní úřady dále v rozhodnutích obou stupňů dostatečně určitě, srozumitelně a jednoznačně uvedly, že ani ze žadatelem předkládané dokumentace nevyplývá závěr o tom, že by stavebník i na těchto pozemcích žalobce likvidoval srážkové vody ze svých pozemků a staveb.

Stavební úřad dospěl k závěru, že vlastnická práva žalobce nemohou být rozhodnutím přímo dotčena a tuto argumentaci doplnil odvolací správní úřad v odůvodnění napadeného rozhodnutí nejen tím, že poukázal na skutečnost, že pozemky odvolatele nejsou v přímém sousedství pozemků stavby, ale i na skutečnost, že žalobce jako vlastník pozemků, na nichž se nachází koryto vodního toku, je povinen strpět nejen stávající koryto vodního toku, ale s ním i množství vody, vypouštěné do potoka Dobrá voda. Žalovaný správně poukázal na skutečnost, že potok sám o sobě není součástí pozemků, na nichž se má realizovat zamýšlená stavba a odkázal na žalobcem rovněž rozporované stanovisko dotčeného orgánu státní správy – v daném případě na závěry zprávy hydrotechnického posouzení. Podle této zprávy budou vody, jejichž původ je tvořen dešťovými srážkami, zachyceny zamýšlenými stavbami rodinných domů, tak malého rozsahu, že není na místě obava ze zatopení pozemků ve vlastnictví žalobce. Tyto okolnosti spolu s technickým řešením odvodu dešťových vod podle průvodní zprávy ke stavebně technické dokumentaci zamýšlené stavby tak podle názoru odvolacího správního úřadu tvoří logický a ucelený podklad pro závěr o tom, že vlastnická práva žalobce k jím uváděným pozemkům nemohou být předmětným zamýšleným stavebním záměrem dotčena. Nadto žalovaný odvolací správní úřad odkázal na souhlasné stanovisko ke stavbě, vydané správcem vodního toku – odborem městské zeleně a odpadového hospodářství Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 2. 8. 2013.

Na základě všech výše uvedených skutečností dospěl Městský soud v Praze k závěru, že právní posouzení možného účastenství žalobce v daném územním řízení má oporu v soustředěném spisovém materiálu, není v rozporu s podklady pro vydání rozhodnutí a není ani v rozporu s žalobcem bohatě citovanou judikaturou správních soudů a Ústavního soudu k této právní otázce.

Správní uvážení, tj. hodnocení rozhodných skutečností rozhodujícím správním orgánem, nebylo v daném případě soudem shledáno v rozporu s obsahem spisového materiálu a odlišný náhled účastníka řízení na způsob hodnocení rozhodujících skutečností správním orgánem není sám o sobě důvodem pro zrušení rozhodnutí. V dané věci nebylo zjištěno, že by závěry správního orgánu nebyly podloženy dostatečně skutkovými zjištěními

nebo s nimi byly v rozporu či že by se správní orgán nevypořádal se všemi odvolacími námitkami žalobce. Závěry, k nimž správní orgán dospěl při hodnocení rozhodujících skutečností, nejsou v rozporu se zásadami logického myšlení a uvažování. Tím jsou zároveň i vymezeny meze přezkumné činnosti soudu ve správním soudnictví, pokud jde o správní uvážení. Úkolem soudu tak není nahradit správní orgán v jeho odborné kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním, ale naopak posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav řádným procesním postupem, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem. Pokud jsou tyto předpoklady splněny, nemůže soud z týchž skutečností vyvozovat jiné nebo přímo opačné závěry.

Soud se neztotožnil s žalobní argumentací žalobce k námitkám, ve kterých namítl nepřezkoumatelnost rozhodnutí, spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí podle ustanovení § 76 odstavec 1 písm. a) soudního řádu správního, neboť v napadeném rozhodnutí chybí zcela nebo částečně všechny náležitosti, upravené ustanovením § 68 odstavec 3 správního řádu, zejména vypořádání se s námitkami, vznesenými žalobcem coby účastníkem řízení, podklady pro vydání rozhodnutí a úvahy, kterými se správní úřad řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, zejména z textu na stranách č. 2 a č. 3 jeho písemného vyhotovení je zřejmé, že se jednotlivými odvolacími námitkami žalovaný zabýval, správně aplikoval platnou právní úpravu a odkázal na podmínky, které formuloval vodoprávní úřad k náležitostem staveb vsakovacích zařízení rodinných domů ve stanovisku ze dne 19. 8. 2013 i na podmínky regulovaného odtokového množství vypouštěné dešťové vody do vodního toku přes dešťovou kanalizaci podle zprávy správce vodního toku ze dne 2. 8. 2013. Soud z uvedeného odůvodnění napadeného rozhodnutí nedovodil důvodnost žalobního tvrzení o tom, že se žalovaný nevypořádal ani s jednou z námitek, vznesených žalobcem, čímž zatížil své rozhodnutí nezákonností a nepřezkoumatelností, spočívající v nedostatku důvodu rozhodnutí a že se celá citovaná část odůvodnění příčí racionálnímu uvažování. Odlišné (nesouhlasné) stanovisko žalobce samo o sobě nečiní skutkové a právní závěry správních úřadů v nyní posuzované věci nezákonnými ani nesprávnými.

S ohledem na výše uvedený závěr o nedůvodnosti stěžejní námitky žalobce o nesprávném posouzení otázky účastenství žalobce v řízení před správními úřady se Městský soud v Praze další žalobní argumentací zabýval pouze přiměřeně a se zaměřením na to, zda postupem správních úřadů v této věci nebyl žalobce krácen ve svých procesních právech.

Namítal-li žalobce, že způsob doručování rozhodnutí stavebního úřadu známým účastníkům řízení a dotčeným orgánům veřejné správy pouze jednotlivě a nikoli rovněž veřejnou vyhláškou podle ustanovení § 144 správního řádu je v přímém rozporu s Úmluvou o přístupu k informacím, s účastí veřejnosti na rozhodování a přístupu k právní ochraně v záležitostech životního prostředí podle Aarhuské úmluvy, vyhlášené pod číslem 124/2004 Sb. ve Sbírce mezinárodních smluv, kterou je Česká republika vázána, soud tento soubor námitek neshledal důvodným.

Podle ustanovení § 144 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, nestanoví-li zvláštní zákon jinak, rozumí se řízením s velkým počtem účastníků řízení s více než 30 účastníky. Účastníky v řízení s velkým počtem účastníků lze o zahájení řízení uvědomit veřejnou vyhláškou. Řízení je zahájeno uplynutím lhůty stanovené ve veřejné vyhlášce; lhůta nesmí být kratší než 15 dnů ode dne vyvěšení veřejné vyhlášky na

úřední desce. V řízení s velkým počtem účastníků řízení lze doručovat písemnosti, včetně písemností uvedených v ustanovení § 19 odstavec 4, veřejnou vyhláškou. To se netýká účastníků řízení uvedených v ustanovení § 27 odstavec 1 správního řádu, kteří jsou správnímu orgánu známi; těmto účastníkům řízení se doručuje jednotlivě.

Podle ustanovení § 192 stavebního zákona se na postupy a řízení podle tohoto zákona použijí ustanovení správního řádu, pokud stavební zákon nestanoví jinak. Zvláštní právní úpravou podle stavebního zákona je ustanovení § 87 odstavec 3 stavebního zákona, ve znění zákona č. 350/2012 Sb. Podle tohoto ustanovení se u záměrů zasahujících do území několika obcí doručuje oznámení o zahájení řízení a další úkony v řízení vyvěšením na úředních deskách příslušných obecních úřadů; obci, která je účastníkem řízení, se doručuje jednotlivě. Dnem vyvěšení je den vyvěšení na úřední desce správního orgánu, který je stavebním úřadem. Účastníci řízení podle ustanovení § 85 odstavec 2 písm. b/ stavebního zákona (mezi něž se počítal v této věci i žalobce), se v oznámení o zahájení řízení a v dalších úkonech v řízení doručovaných veřejnou vyhláškou identifikují označením pozemků a staveb evidovaných v katastru nemovitostí dotčených vlivem záměru.

Městský soud v Praze dospěl po provedeném řízení k závěru, že žalobce nebyl postupem správních úřadů krácen na svých právech. Stavební úřad doručoval oznámení o zahájení územního řízení v souladu s platnou právní úpravou a v okamžiku, kdy žalobce písemně oznámil stavebnímu úřadu své tvrzené účastenství v tomto územním řízení, bylo žalobci umožněno dne 7. 4. 2014 nahlížet do projektové dokumentace v souladu s ustanovením § 28 odstavec 1 správního řádu a až následně dne 9. 4. 2014 vydal stavební úřad rozhodnutí, jímž určil, že žalobce účastníkem daného řízení není. Toto rozhodnutí bylo žalobci řádně doručeno, žalobce byl náležitě poučen o možnosti bránit se proti rozhodnutí řádným opravným prostředkem a této možnosti i v plné míře využil. Obdobně postupoval i žalovaný odvolací správní úřad, proto soud námitku porušení procesních práv žalobce v důsledku nesprávného doručování v řízení před správními úřady neshledal důvodnou.

Městský soud v Praze z výše uvedených důvodů neshledal žalobní námitky důvodnými a nezjistil ani žádné vady řízení, které by měly za následek nezákonnost či věcnou nesprávnost napadeného rozhodnutí při jeho zkoumání soudem z úřední povinnosti. Na základě výše uvedeného odůvodnění soud dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně a proto ji postupem podle ustanovení § 78 odstavec 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odstavec 1 s. ř. s., podle něhož žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení a žalovaný správní úřad, jemuž by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů podle výsledku řízení náleželo, žádné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevykázal ani neuplatňoval. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odstavci 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 21. prosince 2015

JUDr. Hana V e b e r o v á
předsedkyně senátu